

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **Šroubárna Ždánice a. s.**, IČ: 46347496, se sídlem Jiráskova 971, Kyjov, zast. Mgr. Miroslavem Osladilem, advokátem, se sídlem Revoluční 3, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2014, č. j. 31 Af 17/2012 – 402,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2014, č. j. 31 Af 17/2012 – 402. Tímto rozsudkem krajský soud zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2011, č. j. 7127-3/2011-010100-21, ze dne 6. 12. 2011, č. j. 7127-6/2011-010100-21; ze dne 6. 12. 2011, č. j. 7127-7/2011-010100-21; ze dne 6. 12. 2011, č. j. 7127-8/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č. j. 955/2012-010100-21 ze dne 25. 1. 2012; ze dne 6. 12. 2011, č. j. 7127-9/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č. j. 955/2012-010100-21 ze dne 25. 1. 2012; ze dne 6. 12. 2011, č. j. 7127-10/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č. j. 955/2012-010100-21 ze dne 25. 1. 2012; ze dne 6. 12. 2011, č. j. 7127-11/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č. j. 955/2012-010100-21 ze dne 25. 1. 2012; ze dne 6. 12. 2011, č. j. 7127-12/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č. j. 955/2012-010100-21 ze dne 25. 1. 2012; ze dne 6. 12. 2011, č. j. 7127-13/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č. j. 655/2012-010100-21 ze dne 25. 1. 2012; ze dne 6. 12. 2011, č. j. 7127-14/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č. j. 871/2012-

12. 2011, č. j. 7127-81/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č. j. 955/2012-010100-21 ze dne 25. 1. 2012; ze dne 21. 12. 2011, č. j. 7127-82/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č. j. 955/2012-010100-21 ze dne 25. 1. 2012; ze dne 20. 12. 2011, č. j. 7127-83/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č. j. 955/2012-010100-21 ze dne 25. 1. 2012; ze dne 20. 12. 2011, č. j. 7127-84/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č. j. 955/2012-010100-21 ze dne 25. 1. 2012; ze dne 20. 12. 2011, č. j. 7127-85/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č. j. 955/2012-010100-21 ze dne 25. 1. 2012; ze dne 21. 12. 2011, č. j. 7127-86/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č. j. 955/2012-010100-21 ze dne 25. 1. 2012; ze dne 21. 12. 2011, č. j. 7127-87/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č. j. 955/2012-010100-21 ze dne 25. 1. 2012; ze dne 21. 12. 2011, č. j. 7127-88/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č. j. 955/2012-010100-21 ze dne 25. 1. 2012; ze dne 20. 12. 2011, č. j. 7127-89/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č. j. 955/2012-010100-21 ze dne 25. 1. 2012; ze dne 20. 12. 2011, č. j. 7127-90/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č. j. 955/2012-010100-21 ze dne 25. 1. 2012; ze dne 20. 12. 2011, č. j. 7127-91/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č. j. 955/2012-010100-21 ze dne 25. 1. 2012; ze dne 21. 12. 2011, č. j. 7127-92/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č. j. 955/2012-010100-21 ze dne 25. 1. 2012; ze dne 21. 12. 2011, č. j. 7127-93/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č. j. 955/2012-010100-21 ze dne 25. 1. 2012; ze dne 21. 12. 2011, č. j. 7127-94/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č. j. 955/2012-010100-21 ze dne 25. 1. 2012; ze dne 21. 12. 2011, č. j. 7127-95/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č. j. 955/2012-010100-21 ze dne 25. 1. 2012 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“).

II. Shrnutí dosavadního řízení před správními orgány a před soudem

[2] Dodatečnými platebními výměry Celního úřadu Hodonín ze dne 8. 8. 2011 (dále jen „dodatečné platební výměry“) vydanými dle nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 o ochraně před dumpingovým dovozem zboží ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství, nařízení Rady (ES) č. 91/2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, nařízení Komise (EU) č. 966/2010 o zahájení šetření možného obcházení antidumpingových opatření uložených nařízením Rady (ES) č. 91/2009, prováděcí nařízení Rady (EU) č. 723/2011, kterým se rozšiřuje konečné antidumpingové clo uložené nařízením č. 91/2009, a dále dle čl. 201 odst. 3 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále též jen celní kodex), bylo žalobkyni doměřeno clo za jednotlivé dovozy spojovacího materiálu propuštěné rozhodnutími celního úřadu na základě jednotlivých celních prohlášení žalobkyně na tiskopise Jednotného správního dokladu.

[3] V odůvodnění dodatečných platebních výměrů se uvádí, že na základě čl. 1 odst. 1 nařízení č. 91/2009 (dále též základní nařízení) bylo uloženo konečné antidumpingové clo na některé spojovací prostředky ze železa nebo oceli, jiné než z nerezavějící oceli, tj. vruty do dřeva (kromě vrtulí do pražců), závitorezné šrouby, ostatní šrouby a svorníky s hlavou (též s jejich maticemi nebo podložkami s výjimkou šroubů soustružených z tyčí, prutů, profilů nebo drátů, o plném průřezu, s tloušťkou dřívku nepřesahující 6 mm a kromě šroubů a svorníků pro upevňování konstrukčních materiálů železničních tratí) a podložky pocházející z Čínské lidové republiky. Podle čl. 13 základního nařízení antidumpingové clo uložené tímto nařízením může být rozšířeno na dovoz obdobných výrobků, též mírně upravených, nebo na dovoz mírně upravených obdobných výrobků ze země, která je předmětem opatření, nebo částí těchto výrobků, jestliže dochází k obcházení platných opatření. Komise zahájila šetření týkající

pokračování

se obcházení antidumpingových celních opatření uložených nařízením č. 91/2009 týkajících se některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky dovozem těchto výrobků z Malajsie, bez ohledu na to, zda je u těchto výrobků deklarován původ z Malajsie, a zahájení šetření Komise řádně oznámila v Úředním věstníku Evropské unie. V souladu s čl. 13 odst. 3 nařízení č. 91/2009 vydala Komise dne 27. 10. 2010 nařízení č. 966/2010 (zahajovací nařízení), kterým mimo jiné zavázala celní orgány k evidenci dovozů předmětných výrobků. Zahajovací nařízení vstoupilo v platnost 29. 10. 2010. Dne 18. 7. 2011 Rada na základě výsledku šetření Komise přijala nařízení č. 723/2011 (dále též prováděcí nařízení), v němž konstatovala, že konečné antidumpingové clo uložené na dovoz vybraných výrobků pocházejících z Čínské lidové republiky bylo obcházeno překládkou v Malajsii podle čl. 13 odst. 1 základního nařízení. V souladu s čl. 13 odst. 1 první větou základního nařízení byla platná opatření na dovoz dotčeného výrobku rozšířena na dovoz téhož výrobku zasílaného z Malajsie, bez ohledu na to, zda je u něj deklarován původ z Malajsie, s výjimkou zboží vyrobeného společnostmi vyjmenovanými v tomto nařízení, u nichž výsledek šetření vyloučil podvody za účelem obcházení antidumpingových opatření. Dodatečnými platebními výměry celní úřad podle čl. 217 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů a podle článku 1 prováděcího nařízení Rady (EU) č. 723/2011 vyměřil žalobkyni konečné antidumpingové clo na spojovací materiál dovezený v období od nabytí platnosti zahajovacího nařízení v celkové výši 74.686.993 Kč.

[4] Odvolání žalobkyně proti dodatečným platebním výměrům byla zamítnuta napadenými rozhodnutími žalovaného. Žalovaný shledal postup Celního úřadu Hodonín správným.

[5] Žalobkyně podala proti napadeným rozhodnutím žalobu u Krajského soudu v Brně, kterou se domáhala zrušení napadených rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobkyně namítala chybné doručení rozhodnutí o odvolání, nepřezkoumatelnost a nedostatečné zdůvodnění rozhodnutí o odvolání. Dále dle žalobkyně Celní úřad Hodonín vůbec neměl pravomoc k doměření cla, neboť v případě zboží dovezeného žalobkyní se nejednalo o výrobky pocházející z Číny, nýbrž o zboží s původem v Malajsii, což žalobkyně dokládala certifikáty a potvrzení malajských úřadů. V této souvislosti žalobkyně dále celním orgánům vytkla, že vůbec nezjišťovaly skutečný původ zboží a nezohlednily, že v případě výrobků dovezených žalobkyní nebyly přítomny prvky dumpingu. Žalobkyně také namítala retroaktivní vyměření celního dluhu podle nařízení č. 723/2011 za dovozy realizované před platností a účinností tohoto nařízení, přílišnou tvrdost a nespravedlnost postupu na straně celních orgánů. Podle žalobkyně se celní orgány nezabývaly ani tím, zda dovezené výrobky vůbec splňovaly technické parametry zboží podléhajícího předmětnému clu. Výše uvedená nařízení Rady a Komise jsou dle žalobkyně nesrozumitelná a věcně nesprávná. Žalovaný měl rovněž pochybit při vydání opravných rozhodnutí, kterými odstranil chyby a nesprávnosti v napadených rozhodnutích.

[6] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 29. 1. 2014, č. j. 31 Af 17/2012 – 402, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud při svém rozhodování vypořádal námitky žalobkyně následovně. S námitkou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost se krajský soud neztotožnil, neboť byla formulována velmi vágně a rozhodnutí Celního úřadu Hodonín i žalovaného bylo srozumitelné. Jednotlivé námitky uplatněné v odvoláních proti dodatečným platebním výměrům byly žalovaným vypořádány, žalobkyně fakticky nesouhlasí s jejich věcným posouzením. K námitce vadného doručení rozhodnutí žalovaného z důvodu doručení do datové schránky obchodní společnosti Vyroubal, Krajhanzl, Školout, advokátní kancelář, s.r.o. a nikoli do schránky zástupce žalobkyně (advokáta vykonávajícího advokacii jako společník této obchodní společnosti), krajský soud uvedl, že došlo k naplnění účelu právní úpravy doručování, neboť k doručení písemností

do rukou advokáta došlo, což je nesporné, neboť proti napadeným rozhodnutím byla podána včas správní žaloba.

[7] Soud se dále zabýval věcnými námitkami žalobkyně souvisejícími s vyměřením antidumpingového cla, v nichž žalobkyně uváděla, že se na ni nevztahují ustanovení čl. 1 odst. 1 a 3 nařízení č. 723/2011, podle nichž se clo rozšířené odst. 1 téhož článku vybere ze zboží zasílaného z Malajsie (bez ohledu na to, zda je u něj deklarován původ z Malajsie) celně evidovaného v souladu s čl. 2 nařízení č. 966/2010 a čl. 13 odst. 3 a čl. 14 odst. 5 nařízení (ES) č. 1225/2009, s výjimkou výrobků vyrobených společnostmi, které jsou uvedeny v odst. 1. Podle žalobkyně tato ustanovení věcně nedopadají na dovozy výrobků uskutečněné z její strany, neboť šlo o výrobky skutečně vyrobené v Malajsii. Krajský soud k tomuto uvedl, že čl. 1 odst. 1 nařízení č. 723/2011 stanoví, že clo se rozšiřuje na dané výrobky zasílané z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie. Věcná působnost nařízení tedy není vymezena zemí původu zboží, ale zemí, odkud jsou výrobky zasílané. Žalobkyni, respektive výrobcům jí dováženého zboží, zároveň nebyla udělena výjimka z uvalených celních opatření. Krajský soud s ohledem na výše uvedené uzavřel, že celní orgány nemají povinnost zkoumat v každém jednotlivém případě, zda došlo k obcházení nařízení č. 91/2009 a zjišťovat, ve které zemi byly výrobky, na něž bylo uvaleno clo, skutečně vyrobeny. Působnost celního úřadu vyplývá ze zahajovacího a prováděcího nařízení. Proto byl Celní úřad Hodonín s ohledem na čl. 2 zahajovacího nařízení oprávněn k zavedení celní evidence na dovezené zboží a doměření předmětného cla podle prováděcího nařízení.

[8] Žalobkyně zpochybňovala uložení cla tvrzením, že její dovozy se týkaly šroubů, které mají jiné technické parametry než stanovené v čl. 1 zahajovacího nařízení, tudíž se na ně prováděcí nařízení nevztahuje. Konkrétně se dle žalobkyně jednalo o (i) šrouby soustružené z tyčí, prutů, profilů nebo z drátů, (ii) šrouby o plném průřezu a (iii) šrouby s průměrem dřívku nepřesahujícím 6 mm, na které antidumpingové clo nedopadá. Celní úřad Hodonín dle žalobkyně pochybil při prověřování technických parametrů výrobků. K tomuto soud uvedl, že kontrola technických parametrů je pouze „obligatorní“ (správně fakultativní, pozn. Nejvyššího správního soudu), což vyplývá z čl. 68 celního kodexu, přičemž celní orgány nejsou povinny ji provést. Podle krajského soudu podmínky (i), (ii) a (iii) musí být splněny kumulativně, aby bylo zboží osvobozeno od antidumpingových cel.

[9] K námitce žalobkyně, že antidumpingové clo bylo vyměřeno retroaktivně, neboť účinky prováděcího nařízení ve spojení se zahajovacím nařízením postihují i právní vztahy, které vznikly před platností a účinností těchto nařízení, krajský soud uvedl, že celý systém ochrany jednotného trhu prostřednictvím antidumpingových cel je vystavěn na zahajovacím nařízením, které dopadá na obcházení platných antidumpingových opatření, přičemž prostředky pro potírání obcházení těchto celních opatření jsou upraveny v čl. 13 základního nařízení. Krajský soud dále poukázal na to, že zboží bylo propuštěno na území Evropské unie po dni 29. 10. 2010, kdy vstoupilo v platnost zahajovací nařízení a nemohlo tedy dojít při vyměření antidumpingového cla k zakázané retroaktivní aplikaci těchto předpisů.

[10] Krajský soud shledal, že postup celních orgánů nebyl vůči žalobkyni tvrdý, nespravedlivý a nepřiměřený, 85% sazba antidumpingového cla je stanovena přímo aplikovatelným evropským předpisem, a to čl. 1 odst. 2 základního nařízení. Krajský soud se rovněž neztotožnil s námitkou nesrozumitelnosti zahajovacího nařízení a nejednoznačnosti čl. 1 odst. 1 prováděcího nařízení, neboť celní orgány jednotlivá nařízení za pomoci běžných výkladových metod bez větších obtíží interpretovaly a aplikovaly na daný případ.

[11] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřela o § 103 odst. 1 písm. a) zákona

pokračování

č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka namítla, že krajský soud zcela nedostatečně posoudil námitku nepřezkoumatelnosti a nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí, krajský soud dle stěžovatelky tento žalobní bod vypořádal povrchním konstatováním, že se jedná o vágně formulovanou námitku. Za nedostatečné a právně chybné rovněž považovala zdůvodnění korektnosti doručení rozhodnutí žalovaného, která nebyla doručena do datové schránky právního zástupce stěžovatelky, nýbrž do datové schránky společnosti, v níž tento právní zástupce vykonává advokacii. Prováděcí nařízení Rady (EU) č. 723/2011, kterým se rozšiřuje antidumpingové clo uložené nařízením Rady (ES) č. 91/2009 je dle stěžovatelky neplatné, neboť je v přímém rozporu se základními principy stanovenými základním nařízením. V tomto ohledu dále stěžovatelka považuje postup krajského soudu za vadný, neboť se měl obrátit na Soudní dvůr EU s předběžnou otázkou ohledně platnosti prováděcího nařízení, což neučinil. Za hlavní vadu nařízení stěžovatelka považuje možnost uložení antidumpingového cla na výrobky, jejichž cena nebyla dumpingová, což představuje zásah do vlastnického práva. Podmínky zakládající vznik antidumpingového cla a povinnost zaplatit dodatečně vyměřený celní dluh nejsou v čl. 1 odst. 1 prováděcího nařízení stanoveny jednoznačně, což vedlo k účelovému výkladu tohoto ustanovení celními orgány. V postupu krajského soudu pak stěžovatelka shledává porušení ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces. Dle stěžovatelky krajský soud dostatečně nezjistil skutkový stav věci, neboť nepřihlédl k důkazům, ze kterých je zřejmé, že zemí původu předmětného zboží je skutečně Malajsie. Na nedostatečné zjištění skutkového stavu pak navazovalo nesprávné posouzení věci, když žalovaný i krajský soud nesprávně vyložili základní nařízení a prováděcí nařízení tak, že původ výrobků v Čínské lidové republice není podmínkou zakládající působnost nařízení. Krajský soud se dostatečně nezabýval námitkou, že žalobkyně uzavřela s malajskými výrobci smlouvy o dodávkách zboží, které bylo předmětem dovozu ještě před 27. 10. 2010, kdy bylo přijato zahajovací nařízení. Rovněž zůstala opomenuta námitka likvidačních důsledků doměření cla pro stěžovatelku. Krajský soud nesprávně posoudil námitky ohledně věcného dopadu cla, neboť shledal, že podmínky nařízení ohledně výrobků, které jsou z působnosti tohoto opatření vyňaty, musí být splněny kumulativně [(i) šrouby soustružené z tyčí, prutů, profilů nebo z drátů, (ii) šrouby o plném průřezu a (iii) šrouby s průměrem dříku nepřesahujícím 6 mm]. V této věci se tedy krajský soud dopustil nesprávného posouzení věci rovněž v tom, že celní orgány nejsou povinny zkoumat technické parametry výrobků. Za nevypořádanou považuje stěžovatelka rovněž námitku retroaktivní aplikace prováděcího nařízení (v okamžiku propuštění výrobků do volného oběhu tyto žádnému clu nepodléhaly). Stěžovatelka se rovněž neztotožňuje s právním hodnocením krajského soudu, který neshledal přílišnou tvrdost a nespravedlnost postupu na straně celních orgánů, přičemž odůvodnění, kterým krajský soud podložil svůj závěr, považuje za nedostatečné. Podle stěžovatelky měla být aplikována zásada *in dubio mitius* a zásada obecně povolovací.

[12] Stěžovatelka proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že navrhuje její zamítnutí, neboť argumenty v ní obsažené neshledává jako důvodné. Všemi uplatněnými námitkami se krajský soud řádně zabýval a správně je shledal nedůvodnými. Ohledně vypořádání žalobních námitek se žalovaný plně ztotožnil s právním hodnocením krajského soudu. Žalovaný uvedl, že pokud stěžovatelka dovezené zboží deklarovala pod kódy kombinované nomenklatury č. 7318210095, 7318149991, 7318129091, 7318159091 a 7318220095 (tj. zboží zahrnuté do výslovného výčtu spojovacího materiálu podléhajícího dodatečně uvalenému antidumpingovému clu), pak nyní nemůže úspěšně tvrdit, že ve skutečnosti se jednalo o zcela jiné zboží nepodléhající clu dle předmětných nařízení EU, konkrétně o zboží celně zařazené pod položku č. 73181510. I ze stěžovatelkou v celním řízení předložených dokladů vystavených zahraničními dodavateli vyplývá, že u dovezeného spojovacího materiálu se jednalo o šrouby o průměru 8 až 24 mm, proto nemohla být splněna

podmínka pro vynětí zboží z antidumpingových opatření, spočívající v průměru šroubů do 6 mm. Žalovaný dále odkázal i na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 6. 6. 2013, ve věci C-667/11.

III. Posouzení kasační stížnosti

[14] Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek krajského soudu vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody nepřipustnosti podle ustanovení § 104 s. ř. s.

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[16] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

III.a) Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku a rozhodnutí žalovaného

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů, protože byla-li by tato vada shledána, mohla by představovat překážku posouzení důvodnosti ostatních kasačních námitek. Nepřezkoumatelnost je ostatně vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat i z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by to stěžovatelka sama nenamítala. Má-li rozhodnutí krajského soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Tyto jednotlivé atributy přezkoumatelnosti nejsou soudním řádem správním stanoveny, je však možno vycházet z již bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, kterou vznesl stěžovatel, lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Podle těchto rozhodnutí je nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů dána tehdy, opomene-li krajský soud vypořádat některou ze žalobních námitek, nebo není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Nejvyšší správní soud však v tomto případě žádnou takovou vadu rozsudku krajského soudu neshledal.

[18] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatelky, že nepřezkoumatelnými jsou i napadená rozhodnutí žalovaného, neboť se nevypořádala s námitkami stěžovatelky uplatněnými v odvolání proti dodatečným platebním výměrům. Žalovaný se ve svých rozhodnutích podrobně zabýval námitkami, že absentovala pravomoc celního úřadu k doměření cla (podle stěžovatelky měla spočívat v tom, že se nejednalo o zboží s původem v Číně, nýbrž v Malajsii), že se předmětné clo nevztahuje na zboží dovezené stěžovatelkou (nepocházelo z Číny a zboží nevykazovalo známky dumpingových cen), že se jedná o retroaktivní vyměření cla (dovozy se uskutečnily před účinností prováděcího nařízení a podle smluv uzavřených dokonce před vydáním zahajovacího nařízení), že postup celních orgánů byl vůči stěžovatelce nepřiměřeně tvrdý, nespravedlivý, likvidační a nepředvídatelný, v rozporu s principy právního státu, že dovezené zboží nespadá věcně do kategorie spojovacího materiálu, na něž bylo uvaleno antidumpingové clo, že předmětná nařízení EU, na základě nichž celní orgány postupovaly jsou nesrozumitelná, nejednoznačná a neplatná. Pokud stěžovatelka v žalobě

pokračování

namítala nevypořádání těchto námitek žalovaným, činila tak způsobem, z něhož bylo zcela zřejmé, že ve skutečnosti brojí právě proti tomu, jak žalovaný tyto námitky posoudil, tj. polemizuje s názorem žalovaného vysloveným v napadených rozhodnutích. Proto se Nejvyšší správní soud ztotožnil s názorem krajského soudu, že žalovaný se důvody uvedenými stěžovatelkou v odvolání řádně zabýval a napadená rozhodnutí tak nejsou nepřezkoumatelná.

III.b) Námitka procesní vady spočívající v nesprávném doručování ve správním řízení

[19] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nesprávného doručení napadených rozhodnutí žalovaného do datové schránky společnosti Vyroubal, Krajhanzl, Školout, advokátní kancelář, s.r.o., nikoli do datové schránky zástupce stěžovatelky, kterým byl advokát vykonávající advokacii jako společník této společnosti. I zde se Nejvyšší správní soud ztotožnil s posouzením věci krajským soudem. Obecně lze samozřejmě souhlasit s tím, že advokát jakožto fyzická osoba je odlišným subjektem od obchodní společnosti, byť je daná fyzická osoba společníkem či dokonce jednatelem takové společnosti. V případě vztahu advokáta a obchodní společnosti, jejímž prostřednictvím advokát jakožto její společník vykonává advokacii, je však takové striktní rozlišování problematické. Podle § 11 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, lze vykonávat advokacii samostatně nebo jako zaměstnaný advokát v pracovním poměru k jinému advokátovi nebo společnosti nebo společně s jinými advokáty jako účastník sdružení nebo jako společník společnosti anebo jako společník zahraniční společnosti. Podle § 15 odst. 4 zákona o advokacii advokáti, kteří jsou společníky společnosti, vykonávají advokacii jménem společnosti a na její účet. Pokud výkon advokacie jménem společnosti nepřipouštějí v jednotlivých případech zvláštní právní předpisy (např. zákon č. 99/1963, občanský soudní řád nebo s. ř. s.), vykonávají advokáti advokacii vlastním jménem a na účet společnosti; to samé platí i v případě, byl-li advokát, který je společníkem společnosti, k poskytnutí právních služeb určen podle tohoto zákona. Jako účastník právních vztahů založených v souvislosti s poskytováním právních služeb advokátem vykonávajícím advokacii ve společnosti vystupuje vůči klientovi, jakož i vůči třetím osobám, vždy společnost. Daňový řád, stejně jako správní řád, umožňuje, aby účastníka řízení (daňový subjekt) zastupovala i právnická osoba, proto by v řízení podle tohoto předpisu mohla a měla být plná moc vystavena na společnost jakožto zmocněnce s tím, že za reálné plnění povinností zmocněnce v takovém případě primárně odpovídají advokáti – společníci této společnosti. Nejvyšší správní soud má za to, že tato právní úprava z procesního hlediska nevylučuje, aby plná moc byla vystavena na advokáta – společníka obchodní společnosti, jejímž prostřednictvím je společně vykonávána advokacie. Nicméně právě s ohledem na povinnost takového advokáta vykonávat advokacii prostřednictvím (jejím jménem a na její účet) této společnosti, nelze mít zpravidla za to, že by doručení písemností společnosti, namísto advokátovi, jako zmocněnci, představovalo podstatnou vadu řízení, která by mohla vést k nezákonnosti napadených rozhodnutí žalovaného. To platí i v nyní projednávaném případě, kdy písemnosti zmocněnce stěžovatelky byly předkládány na hlavičkovém papíře společnosti – advokátní kanceláře, po doručení napadených rozhodnutí žalovaného stěžovatelka včas podala správní žalobu proti těmto rozhodnutím a ani v žalobě a kasační stížnosti neuvádí, jakým konkrétním způsobem by měla být v důsledku formálně nesprávného postupu žalovaného při doručování písemností poškozena na svých právech. Tato námitka je proto nedůvodná.

III.c) Námitka neaplikovatelnosti prováděcího nařízení na předmětné zboží

[20] Podstatou sporu mezi stěžovatelkou a žalovaným je to, zda na zboží dovezené stěžovatelkou z Malajsie mohlo být celním úřadem doměřeno antidumpingové clo na základě prováděcího nařízení. Stěžovatelka zde na prvním místě zpochybňuje aplikovatelnost prováděcího nařízení na zboží, které bylo podle jí předkládaných dokladů skutečně vyrobeno v Malajsi, a nejedná se tedy o zboží s původem v Čínské lidové republice, které

by prostřednictvím překládky, přebalení či drobné úpravy v Malajsií obcházelo antidumpingová cla uvalená základním nařízením na zboží dovážené z Číny.

[21] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že základní právní rámec úpravy týkající se ochrany před dumpingovým dovozem je obsažen v základním nařízení. Toto stanovuje několik možných způsobů ochrany členských států před dumpingovým dovozem zboží. Ve fázi provádění šetření může být uloženo prozatímní clo nebo mohou být přijaty dobrovolné závazky od jednotlivých vývozců. V případě potvrzení existence dumpingového dovozu je Radou stanoveno konečné antidumpingové clo.

[22] Obcházení platných antidumpingových opatření je upraveno v článku 13 základního nařízení. Šetření obcházení se zahajuje z podnětu Komise nebo na žádost členského státu nebo jiné zúčastněné strany. V článku 13 odst. 3 se uvádí, že „*[z]abájení se provede nařízením Komise přijatým po konzultaci s poradním výborem, ve kterém lze dát současně pokyn celním orgánům, aby evidovaly dovoz [...] nebo aby vyžadovaly složení jistoty*“. Z článku 14 základního nařízení vyplývá, že celní orgány jsou na základě výzvy Komise povinny přijmout „*vhodná opatření k zavedení celní evidence dovozu, aby následně mohla být vůči dováženým výrobkům zavedena opatření ode dne celní evidence. Celní evidence se zavádí nařízením, které blíže určí účel opatření a případně odhad částky možného budoucího celního dluhu. Dovoz nesmí být celně evidován po dobu delší než devět měsíců.*“

[23] Jestliže Komise na základě šetření dospěje k závěru, že působnost stávajících antidumpingových opatření musí být rozšířena, podá na základě čl. 13 odst. 3 základního nařízení návrh Radě. Pokud Rada nerozhodne prostou většinou o odmítnutí tohoto návrhu ve lhůtě jednoho měsíce od jeho podání, je návrh Radou přijat. „*Rozšíření působnosti nabývá účinku dnem, kdy byla stanovena povinnost vést celní evidenci [...] nebo od kterého je vyžadováno složení jistoty.*“

[24] V souladu s čl. 13 odst. 3 základního nařízení vydala Komise dne 27. 10. 2010 zahajovací nařízení, a tím zahájila šetření možného obcházení antidumpingových opatření uložených nařízením č. 91/2009, a to na základě důkazů, že dochází k obcházení antidumpingových opatření, a to formou překládky v Malajsií. Komise současně zavázala celní orgány k evidenci těchto dovozů. Nařízení o zahájení šetření vstoupilo v platnost dne 29. 10. 2010. Komise v bodu 18 preambule zahajovacího nařízení uvedla, že celní evidence dovozu výrobku, který je předmětem šetření, byla zavedena z toho důvodu, aby „*bylo zajištěno, že pokud bude šetřením zjištěno obcházení, mohou být antidumpingová cla v příslušné výši vybrána zpětně ode dne zavedení celní evidence dovozu tohoto výrobku zasílaného z Malajsie*“.

[25] Dne 18. 7. 2011 Rada přijala prováděcí nařízení, v němž konstatovala, že důkazy, jež měla Komise k dispozici, prokázaly, že po uložení antidumpingového cla v základním nařízení došlo k obcházení těchto opatření změnou obchodních toků týkajících se vývozu z Čínské lidové republiky a Malajsie do Evropské unie. V bodu 48 preambule prováděcího nařízení Rada uvedla, že „*[v] souladu s čl. 13 odst. 3 a čl. 14 odst. 5 základního nařízení, které stanoví, že by se každé rozšířené opatření mělo vztahovat na dovoz výrobků, které vstoupily do Unie na základě celní evidence zavedené zahajovacím nařízením, by měla být z těchto evidovaných případů dovozu některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie vybrána cla*“. Antidumpingové clo vyplývající z nařízení č. 91/2009 se tedy vztahuje na skupinu výrobků z Malajsie, které vstoupily do Evropské unie na základě celní evidence zavedené zahajovacím nařízením platným od 29. 10. 2010.

[26] Zboží, které je předmětem opatření k zamezení obcházení antidumpingových cel, je shodně vymezeno v čl. 1 zahajovacího nařízení a čl. 1 odst. 1 prováděcího nařízení jako výrobky splňující uvedené technické parametry vymezené kódy kombinované nomenklatury „*zasílané z Malajsie, bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie*“. Z toho vyplývá, že rozhodující pro aplikaci předmětného antidumpingového cla okolnost je to, že jde o zboží

pokračování

zasílané z Malajsie a výslovně se potvrzuje, že clo se vztahuje i na zboží s (deklarovaným) původem z Malajsie. Při výkladu těchto ustanovení evropských předpisů je rozhodující jejich účel. Důvodem pro rozšíření původních celních opatření přijatých základním nařízením bylo zjištění, že spojovací materiál vyráběný v Číně byl nadále dodáván do Evropské unie prostřednictvím malajských podnikatelů, kteří je i s využitím nepravdivých dokladů o původu vydávali za zboží malajského původu (tj. vyrobené v Malajsií) a využívali preferenční sazby pro zboží dovážené z této země, čímž obcházelí antidumpingová opatření uvalená evropskými orgány na čínské zboží. Jak vyplývá z rozsáhlého odůvodnění prováděcího nařízení, tato podezření evropských orgánů ze systémového falšování dokladů o původu zboží se potvrdilo. Za účelem zamezení takovému obcházení antidumpingových cel výše citované předpisy základního, zahajovacího a prováděcího nařízení vytvořily určitou domněnku, že zboží zasílané z Malajsie je zboží čínského původu, na které dopadá antidumpingové clo podle základního nařízení. Vyvrácení této domněnky je možné pouze způsobem uvedeným v citovaných předpisech. Předně bylo možné ještě v průběhu šetření Komise, aby malajští výrobci předmětného zboží, kteří se nepodíleli na popsanych praktikách obcházejících antidumpingové clo, a toto bylo možné ověřit, získali výjimku z tohoto opatření (srov. seznam malajských výrobců, na jejichž zboží se opatření nevztahuje, uvedený v čl. 1 prováděcího nařízení). Společnosti, které dle tvrzení stěžovatelky jí dovezené zboží vyrobily, však v tomto seznamu uvedeny nejsou. Za druhé je možné i po ukončení šetření Komise požádat o vynětí z těchto antidumpingových opatření, a to na základě čl. 2 prováděcího nařízení, s tím, že Komise po konzultaci s poradním výborem rozhodne, že dovoz prováděný společnostmi, které neobcházejí antidumpingová opatření uložená základním nařízením, je osvobozen od rozšířeného cla uvaleného čl. 1 prováděcího nařízení.

[27] V případě zboží dovezeného stěžovatelkou a následně zatíženého doměřeným antidumpingovým clem však žádná z výše uvedených možností využita nebyla. V důsledku toho se uplatní domněnka, že se jedná o zboží obcházející antidumpingová opatření a rozšířené clo na toto zboží dopadá. Výše uvedené možnosti dosáhnout osvobození od těchto celních opatření nelze obejít tím, že v řízení o doměření cla vedeného celními orgány budou předloženy doklady prokazující podle názoru stěžovatelky malajský původ dovezeného zboží. Pokud by byl takový názor akceptován, vedlo by to k naprosté neúčinnosti opatření přijatých k zamezení obcházení antidumpingových cel. Právě nevěrohodnost dokumentů vystavovaných malajskými orgány k prokázání původu zboží byla totiž důvodem pro přijetí rozšířeného cla. Navíc není ani prakticky možné, aby české celní orgány prováděly šetření potřebná pro ověření pravosti a věrohodnosti předkládaných dokladů na místě samém. Těmito možnostmi naopak disponuje Komise, která je proto příslušná pro rozhodnutí o vynětí z přijatých celních opatření.

III.d) Námitka porušení zákazu retroaktivity

[28] Stěžovatelka dále tvrdila, že doměřením cla na zboží dovezené před účinností prováděcího nařízení, které bylo celně evidované v souladu s čl. 2 zahajovacího nařízení, byl porušen zákaz retroaktivního uplatňování právních předpisů, vyplývající jak z práva Evropské unie, tak i z ústavního pořádku České republiky.

[29] V dané věci ze znění, účelu nebo struktury jednotlivých ustanovení prováděcího nařízení, jasně vyplývá, že jim musí být přičítán „zpětný účinek“. Bez něho by se antidumpingová ochrana mýjela účinkem. Nejde o zpětný účinek v úplně v pravém slova smyslu (tj. pravou retroaktivitu), neboť v tomto případě byl již ze zahajovacího nařízení předem znám okamžik, který je rozhodující z hlediska případného uložení budoucí povinnosti (doměření antidumpingového cla), přičemž antidumpingové clo je ukládáno až na dovozy zboží uskutečněné po tomto datu (29. 10. 2010). Proto ani nelze dost dobře argumentovat tím, že takový postup je v rozporu se zásadou právní jistoty a zásadou legitimního očekávání, neboť adresátům příslušných norem

byly od tohoto okamžiku možné budoucí povinnosti zcela předvídatelné, a to včetně výše cla stanoveného v základním nařízení. Nutno poznamenat, že provádění nařízení žádné vlastní (nové) sazby antidumpingového cla neobsahuje, pouze rozšiřuje dopad základního nařízení, které se původně vztahovalo pouze na zboží pocházející z Číny, i na zboží zasílané z Malajsie. Jde rovněž stále typově o totéž zboží (spojovací prostředky ze železa nebo oceli zařazené do příslušných podpoložek celního sazebníku).

[30] Tyto závěry jsou rovněž podpořeny nedávnou judikaturou Soudního dvora EU, konkrétně rozhodnutím o předběžné otázce ve věci C-667/11, *Paltrade EOOD*, předložené bulharským Správním soudem ve Varně dne 27. 11. 2011. V dané věci společnost Paltrade předložila dne 31. 1. 2011 celní prohlášení prostřednictvím jednotného správního dokladu, na základě něhož bylo do celního režimu spotřeby i volného oběhu propuštěno zboží, které bylo zasláno z Malajsie a patřilo mezi výrobky podléhající antidumpingovému clu. Clo i daň z přidané hodnoty byly zaúčtovány ke dni 31. 1. 2011, tedy před tím, než bylo antidumpingové clo s konečnou platností rozšířeno na dovoz tohoto zboží. Ačkoliv se tento případ primárně týkal otázky, zda různé způsoby celní evidence mohou mít vliv na výběr antidumpingového cla, vyplývají z tohoto rozhodnutí neméně důležité závěry i pro problematiku retroaktivity antidumpingových cel.

[31] Komise se ve svém vyjádření k případu uvedla, že „nařízení rozšíření [cla] od data začátku vedení celní evidence není na újmu právní jistoty dovozců a jejich legitimního očekávání. Samotné šetření možného obcházení má dovozce připravit na negativní důsledky v případě prokázání obcházení.“

[32] Soudní dvůr ve svém rozsudku ze dne 6. 6. 2013 v bodu 26 a 28 odůvodnění konstatoval, že z čl. 13 odst. 3 základního nařízení vyplývá, že v případě existence obcházení se působnost již uložených konečných opatření rozšiřuje dnem, kdy byla stanovena povinnost vést celní evidenci podle čl. 14 odst. 5 základního nařízení. Soudní dvůr dále zdůraznil, „že podle účelu a systematiky základního nařízení, zejména jeho bodu 19 odůvodnění a článku 13, je jediným cílem nařízení o rozšíření antidumpingového cla zajistit, aby bylo toto nařízení účinné, a zabránit tomu, aby bylo obcházeno. Opatření, kterým se rozšiřuje konečné antidumpingové clo, je tudíž pouze doplněním původního aktu, kterým se ukládá toto clo, které chrání účinné uplatňování konečných opatření.“ Soudní dvůr dospěl následně v bodu 29 odůvodnění k závěru, že „povinnost vést celní evidenci dotýčných dovozců ve specifickém rámci případu obcházení usiluje o účinnost rozšířených konečných opatření tím, že umožňuje zpětné uložení cel, tak aby bylo zabráněno tomu, že konečná opatření, jež se mají uplatnit, budou zbavena užitečného účinku. Vzhledem k tomu, že Komise vyzvala příslušné vnitrostátní orgány, aby přijaly vhodná opatření k zavedení celní evidence dotýčných dovozců za účelem zajištění zpětného výběru rozšířených antidumpingových cel, musí uvedené orgány tuto povinnost splnit.“ Dále Soudní dvůr konstatoval, že celní evidence vedená bulharskými celními orgány splňovala požadavky čl. 14 odst. 5 základního nařízení, a to zejména s ohledem na skutečnost, že základní nařízení ani nařízení č. 966/2010 neobsahují žádná upřesnění podmínek, za kterých musí členské státy vést celní evidenci (bod 32 odůvodnění). „[J]e věcí těchto států, jak na základě těchto nařízení vymezí způsoby vedení evidence, aby byl řádně zajištěn zpětný výběr rozšířených antidumpingových cel a aby bylo dosaženo cíle tohoto nařízení.“

[33] Z výše uvedeného vyplývá, že argumentace stěžovatelky retroaktivní aplikací prováděcího nařízení a porušením ústavních zásad ochrany legitimního očekávání a právní jistoty vyplývajících z principu demokratického právního státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky) je zcela nesprávná. Je totiž zřejmé, že stěžovatelka v době dovozu předmětného zboží byla informována o probíhající vyšetřování ze strany unijních orgánů. Bylo jí rovněž známo, že na tyto dovozy může být v závislosti na výsledku probíhajícího šetření doměřeno antidumpingové clo, jakož i výše takto hrozící celní zátěže. Bylo v takové situaci na stěžovatelce, aby ve spolupráci se svými obchodními partnery v Malajsii přijala příslušná opatření, tj. aby zavázala své partnery, aby spolupracovaly s vyšetřovacími orgány EU a prokázaly, že jimi dovážené zboží je skutečně

pokračování

vyřáběno v Malajsii a nedochází k obcházení antidumpingových celních opatření uvalených na čínské výrobky. To se však nestalo, proto se nyní stěžovatelka nemůže dovolávat ochrany svého legitimního očekávání v důsledku cla doměřeného na základě šetřením prokázaného systémového obcházení antidumpingových opatření za pomoci malajských prostředníků dovážejících čínské zboží do EU a deklarujících u tohoto zboží malajský původ.

III.e) Námitka neplatnosti prováděcího nařízení

[34] Rovněž je nesprávný názor stěžovatelky, že české celní orgány, respektive soudy by měly samy zjišťovat, zda konkrétní dovezené zboží vykazovalo známky dumpingu (tj. nepřiměřeně nízké ceny dosažené porušením zásad férové hospodářské soutěže na mezinárodních trzích). Jak bylo již výše uvedeno, přijetí takového názoru by znamenalo narušení celého systému Evropské unie jakožto celní unie uplatňující jednotnou celní politiku. Takový postup by odňal předmětným předpisům jejich užitečný účinek. Pouze v případě zjevného pochybení v postupu evropských orgánů při uplatňování antidumpingových opatření, která by porušovala základní práva dotčených osob vyplývající z primárního práva EU, zejména pak z Listiny základních práv Evropské unie, připadala by v úvahu předběžná otázka Soudnímu dvoru týkající se případné neplatnosti právních předpisů a úkonů evropských orgánů při nařízení a provádění zmíněných celních opatření. Takové okolnosti, které by vedly k pochybnosti zdejšího soudu o platnosti výše citovaných nařízení, týkajících se uvalení antidumpingového cla na čínské výrobky, respektive jeho rozšíření na zboží zasílané z Malajsie, však nejsou dány. Z odůvodnění zahajovacího a prováděcího nařízení vyplývá, že Komise provedla v tomto směru rozsáhlé vyšetřování, jehož výsledky jsou v odůvodnění prováděcího nařízení pečlivě popsány a představují dostatečný důvod pro rozšíření antidumpingových cel na výrobky zasílané z Malajsie. Tato opatření nebyla ani paušální ani nepřiměřeně tvrdá, neboť, jak bylo výše popsáno, jednotliví malajští výrobci měli možnost po prokázání, že z jejich strany k obcházení antidumpingových opatření nedocházelo, dosáhnout vyloučení z tohoto opatření. Prováděcím nařízením se již ostatně zabýval i Soudní dvůr EU jak uvedeno shora, přičemž nedospěl k závěru, že by se jednalo o neplatný předpis z důvodu stěžovatelkou uváděných výhrad. Nejvyšší správní soud proto neměl pochybnosti o platnosti prováděcího nařízení z důvodu jeho věcné nesprávnosti či porušení obecných právních zásad jako je zákaz retroaktivity, ochrana legitimního očekávání, proporcionality, které by jej vedly k položení příslušné předběžné otázky Soudnímu dvoru EU.

[35] Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že ostatně stěžovatelka v žalobě ani v kasační stížnosti nepředložila důvody a důkazy, které by závěry Komise uvedené v prováděcím nařízení týkající se existence masového a systematického obcházení antidumpingových opatření uvalených na čínské výrobky za pomoci malajských prostředníků a falšování původu zboží vyvracely. Pokud stěžovatelka zpochybňovala závěry Komise o běžné hodnotě zboží, kdy Komise vzala za určující hodnotu zboží v Indii a stěžovatelka toto popírá fakturou, která prokazuje podle jejího tvrzení cenovou úroveň v Indii, Nejvyšší správní soud uvádí, že takový doklad o uskutečnění ojedinělého obchodu nemůže vyvrátit komplexní cenovou analýzu provedenou Komisí. Rovněž vývody stěžovatelky, která se pokouší vyvrátit závěr o dumpingovém charakteru jejích dovozů doložením výkazu zisku a ztráty, z něhož podle jejího tvrzení vyplývá, že dosahovala v rozhodném období z dovezeného zboží marže 25%, nejsou relevantní. Pro závěr, že zboží zasílané z Malajsie obcházejí celní opatření zavedené na ochranu před čínským zbožím, které vykazovalo známky dumpingu, totiž nebylo potřeba, aby stěžovatelka vykazovala marže, popř. zisk v objemu 85% obrátu. Účelem antidumpingových opatření je totiž ochrana evropských výrobců před zbožím prodávaným z Číny za nepřiměřeně nízké ceny. V důsledku tohoto dumpingu logicky poklesla cenová úroveň na evropském trhu a v důsledku ochranných opatření by se teprve následně měla cenová úroveň těchto výrobců vrátit na hladinu odpovídající podmínkám férové soutěže. Proto nelze mechanicky porovnávat cenu dovážených

výrobků s cenou na evropském trhu již deformovanou dumpingem čínských vývozců. Zcela nesrozumitelná je pak úvaha stěžovatelky, že aby mohl být dumping prokázán, musela by dosahovat marže 110%. Taková hodnota je totiž logicky vyloučena, neboť marže nikdy nemůže přesáhnout 100% (ani kdyby stěžovatelka zboží nakupovala za nulovou cenu). Správnost výsledků šetření Komise nemůže vyvrátit ani případné zjištění (bylo-li by to prokázáno), že výrobky dovezené stěžovatelkou zatížené dodatečným clem byly technicky a cenově *de facto* shodné jako výrobky dodávané společností JINFAST INDUSTRIES SDN BHD, která byla z působnosti cla uvaleného prováděcím nařízením vyňata. To může případně svědčit i o nesprávnosti vynětí této společnosti, avšak to by na postavení stěžovatelky ničeho nezměnilo.

[36] To se týká i stěžovatelkou namítané údajné nejasnosti či nesrozumitelnosti ustanovení prováděcího (jakož i zahajovacího) nařízení vymezejícího zboží, které je předmětem sporných celních opatření. Nejvyšší správní soud k tomu poznamenává, že stěžovatelka v kasační stížnosti již tyto výhrady týkající se údajné nejasnosti a nesrozumitelnosti uvedených nařízení neuplatnila, pouze obecně uvedla, že pokládá vypořádání této námítky žalovaným i krajským soudem za nedostatečné. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že přezkoumatelností napadeného rozsudku se zabýval výše a neshledal vady odůvodnění. Žalovaný se pak v odůvodnění napadených rozhodnutí výkladem stěžovatelkou namítaných ustanovení podrobně zabýval, námítky týkající se jejich údajné nesrozumitelnosti a nejasnosti odmítl a krajský soud se pak s tímto hodnocením žalovaného ztotožnil.

[37] Prováděcí nařízení vymezuje zboží, které je předmětem rozšíření antidumpingových cel v čl. 1 prostřednictvím slovního popisu a zařazení do příslušných podpoložek kombinované nomenklatury. Podle tohoto ustanovení se celní opatření týká „*některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli, jiných než z nerežavějící oceli, tj. vruty do dřeva (kromě vrtulí do pražců), závitorezné šrouby, ostatní šrouby a svorníky s hlavou (též s jejich maticemi nebo podložkami, ale kromě šroubů soustružených z tyčí, prutů, profilů nebo z drátů, o plném průřezu, s tloušťkou dřívku nepřesahující 6 mm a kromě šroubů a svorníků pro upevňování konstrukčních materiálů železničních tratí) a podložky zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie, v současnosti kódů KN ex731812 90, ex731814 91, ex731814 99, ex731815 59, ex731815 69, ex731815 81, ex731815 89, ex731815 90, ex731821 00 a ex731822 00 (kódy TARIC 7318129011, 7318129091, 7318149111, 7318149191, 7318149911, 7318149991, 7318155911, 7318155961, 7318155981, 7318156911, 7318156961, 7318156981, 7318158111, 7318158161, 7318158181, 7318158911, 7318158961, 7318158981, 7318159021, 7318159071, 7318159091, 7318210031, 7318210095, 7318220031 a 7318220095) (...).*“

[38] Nejvyšší správní soud uvádí, že na citovaném vymezení neshledává nic nejasného či nesrozumitelného. Pokud jde o vyjmutou skupinu výrobků (*kromě šroubů soustružených z tyčí, prutů, profilů nebo z drátů, o plném průřezu, s tloušťkou dřívku nepřesahující 6 mm*) je zjevné, že všechny tři podmínky musí být splněny současně (kumulativně), aby se jednalo o výrobek vyňatý z rozšířeného cla. To lze dovodit i gramatickým výkladem samotného sousloví (řídící člen šrouby je uveden pouze jednou, přívlastky se vztahují a upřesňují tento předmět a jedná se o přívlastky postupně rozvíjející, tj. o označení více vlastností téhož předmětu) i jeho okolí (další skupina vyňatých výrobků je uvozena spojením „*a kromě*“). Navíc lze ke stejnému výsledku dospět i logicky: pokud by měly být z cla vyňaty všechny šrouby o plném průřezu, byla by od cla osvobozena drtivá většina všech šroubů, což zjevně nebylo úmyslem autora předpisu. Obecnou výkladovou zásadou je navíc restriktivní výklad výjimek. Naopak výklad, respektive pochybnosti vznášené stěžovatelkou jsou zcela účelové, jak vyplývá i z toho, že musí text pozměnit, aby naznačoval jí nabízený výklad (musí především před každý z přívlastků vložit předmět „šrouby“, aby umožňoval několikanásobný význam, tj. více skupin šroubů, které jsou vedle sebe od cla osvobozeny).

pokračování

[39] Rozhodující pro posouzení, zda předmětné zboží clu podléhá, je ovšem jeho specifikace příslušným kódem kombinované nomenklatury ve formuláři Jednotného správního dokladu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 3. 2011, č. j. 1 Afs 101/2010 - 83, č. 2374/2011 Sb. NSS uvedl v souvislosti s kódem Taric: „Z tohoto pohledu je nutné vnímat kódy Taric jako užitečný identifikátor zboží a ke němu se vztahujícími obchodními opatření (tarifními i netarifními, případně žádnými). Stejně je třeba vnímat i užití čtyřmístného doplňkového kódu Taric (předvídaného v čl. 3 odst. 3 nařízení), který zpravidla identifikuje konkrétní osobu – např. výrobce – z konkrétní země a konkrétní obchodní opatření, jež se ho týká. Užije-li deklarant v celním řízení určitý kód Taric, je celní orgán oprávněn předpokládat, že tím odkazuje na konkrétní zboží a konkrétní obchodní opatření, s nimiž je příslušný kód Taric svázán. Shodně je třeba nablížit na užití kódu Taric celním orgánem ve správním rozhodnutí. Toto vnímání kódů Taric odpovídá postoji Soudního dvora, který kódy Taric podrobuje výkladu z hlediska správného zařazení zboží pod tyto kódy a v případě nesprávného zařazení aprobuje uložení antidumpingového cla a dokonce i pokuty příslušnému deklarantovi (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 7. 10. 2010 ve věci C-382/09 *Stils Met*, dosud nepublikováno).“ Totéž lze vztáhnout na celní zařazení zboží pomocí kódu kombinované nomenklatury (dle nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 ze dne 23. července 1987 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, a dalších prováděcích předpisů), které dovozce uvádí v Jednotném správním dokladu. Pokud celní orgány vyšly z tohoto celního zařazení zboží, postupovaly správně a nelze po nich požadovat, aby zpětně ověřovaly a prokazovaly, zda se snad u předmětných dovozů nejednalo o jiné než stěžovatelkou samou deklarované zboží. I tato námitka je tedy nedůvodná.

III.f) Námitka týkající se nepředložení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU

[40] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatelky, která polemizovala se závěrem krajského soudu o nemožnosti předložit v předmětné věci předběžnou otázku Soudnímu dvoru EU podle čl. 237 Smlouvy o fungování Evropské unie. Krajský soud s odkazem na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 15. 2. 2001 ve věci *Nachi Europe GmbH proti Hauptzollamt Krefeld*, C-239/1999, dovozoval, že stěžovatelka je oprávněna k podání přímé žaloby proti prováděcímu nařízení a námitky týkající se neplatnosti tohoto nařízení tedy není oprávněna uplatňovat v řízení před celními orgány, respektive v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí o doměření cla vydanému na základě tohoto nařízení. V této otázce se Nejvyšší správní soud s krajským soudem neztotožnil. Podle citovaného rozsudku Soudního dvora platí, že „(...) obecná zásada, jejímž cílem je zajistit, aby každá osoba měla možnost napadnout akt Společenství, jenž je základem rozhodnutí v její neprospěch, v žádném případě nebrání tomu, aby se nařízení stalo konečným vůči jednotlivci, ve vztahu ke kterému je toto nařízení třeba považovat za individuální rozhodnutí, jebož zrušení mohlo bez jakékoli pochybnosti navrhnout na základě článku 230 ES, což tomuto jednotlivci brání namítat před vnitrostátním soudem protiprávnost tohoto nařízení (viz co se týče rozhodnutí Komise, rozsudek TWD Textilwerke Deggendorf, uvedený výše, body 24 a 25). Tento závěr se vztahuje na nařízení ukládající antidumpingová cla z důvodu jejich dvojí povahy, jak Soudní dvůr poznamenal v judikatuře uvedené v bodě 21 tohoto rozsudku, aktů normativní povahy a aktů, které se určitých hospodářských subjektů mohou bezprostředně a osobně dotýkat.“ (srov. citovaný rozsudek ve věci *Nachi Europe GmbH*, bod 37, zvýraznění doplnil Nejvyšší správní soud). K tomu je třeba podotknout, že pro vyloučení oprávnění vznášet tyto námitky, respektive pro vyloučení možnosti položit v takové věci předběžnou otázku týkající se platnosti nařízení, musí být splněna podmínka existence oprávnění k podání přímé žaloby „bez jakékoli pochybnosti“ (srov. k tomu též stanovisko generálního advokáta Jacobse v této věci, bod 76). Je proto zapotřebí zabývat se otázkou, zda v případě stěžovatelky bylo dáno oprávnění k podání přímé žaloby proti předmětnému nařízení „bez jakékoli pochybnosti“, tj. zda stěžovatelka je osobou, jíž se předmětné předpisy bezprostředně dotýkají ve smyslu čl. 263 čtvrtý pododstavec Smlouvy o fungování Evropské unie. K této otázce lze přílehavě citovat z usnesení Tribunálu ze dne 5. února 2007, ve věci *Sinara Handel GmbH proti Radě Evropské unie a Komisi Evropských společenství*, T-91/05, níž je rekapitulována judikatura týkající se oprávnění

k podání žaloby v případech obdobných jako je nyní řešený: „Je sice skutečností, že v rozsudku ze dne 15. února 2001, *Nachi Europe (C-239/99, Recueil, s. I-1197, body 35 až 37)*, Soudní dvůr rozhodl, že obecná zásada, která žalobci zaručuje právo namítat v rámci opravného prostředku, který je podán podle vnitrostátního práva proti zamítavému rozhodnutí o jeho žalobě, protiprávnost aktu Společenství, který je základem vnitrostátního rozhodnutí vydaného vůči němu, nijak nebrání tomu, aby se nařízení stalo konečným vůči jednotlivci, ve vztahu ke kterému je třeba ho považovat za individuální rozhodnutí a který by nepochybně mohl požadovat jeho zrušení na základě článku 230 ES, což tomuto jednotlivci brání namítat před vnitrostátním soudem protiprávnost tohoto nařízení (pokud jde o rozhodnutí Komise, viz rozsudek Soudního dvora ze dne 9. března 1994, *TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, Recueil, s. I-833, body 24 a 25*). Podle Soudního dvora se tento závěr vztahuje na nařízení o uložení antidumpingového cla pro jeho dvojitou povahu, jež vyplývá z toho, že nařízení o uložení antidumpingového cla je sice normativního charakteru díky své povaze a dosahu, může se však bezprostředně a osobně dotýkat zejména těch výrobních a vývozních podniků, které mohou prokázat, že byly označeny v aktech Komise nebo Rady nebo dotčeny přípravným šetřením (rozsudek Soudního dvora ze dne 21. února 1984, *Allied Corporation a další v. Komise, 239/82 a 275/82, Recueil, s. 1005, bod 12*), anebo těch dovozců, jejichž prodejní cena dotčeného zboží slouží za základ pro stanovení vývozní ceny v případě spojení vývozce a dovozce (rozsudek Soudního dvora ze dne 11. července 1990, *Neotype Techmashexport v. Komise a Rada, C-305/86 a C-160/87, Recueil, s. I-2945, bod 19*). Je však nutno konstatovat, že se v projednávané věci nejví, že by se na žalobkyni některý z těchto případů vztahoval. Žalobkyně totiž není v nařízení č. 981/97 a v konečném nařízení nijak označena za výrobní a vývozní podnik, a jakožto dovozní podnik nemůže být z tohoto důvodu dotčena přípravným šetřením. Dále z těchto nařízení nevyplývá, že by prodejní ceny žalobkyně sloužily za základ pro stanovení vývozní ceny, i kdyby se připustilo, že je spojena s vývozcem.“ (Srov. citované usnesení Tribunálu ve věci *Sinara Handel GmbH*, bod 62 až 63). Totéž lze konstatovat i ohledně stěžovatelky: jedná se o dovozní podnik, který není v prováděcím nařízení nijak zmíněn ani z jiných dokumentů nevyplývá, že by jeho obchodní aktivity byly předmětem šetření Komise v této věci, včetně vyhodnocování prodejních cen stěžovatelky. Nelze proto konstatovat, že by stěžovatelka mimo jakoukoli pochybnost byla oprávněna k podání přímé žaloby proti prováděcímu nařízení, proto nelze vyloučit ani námitky stěžovatelky týkající se tvrzení o neplatnosti tohoto nařízení ani možnost položení předběžné otázky některým ze soudů projednávajících žalobu stěžovatelky proti rozhodnutím celních orgánů o doměření cla.

[41] Jakkoli Nejvyšší správní soud shledal v tomto ohledu dílčí nesprávnost v odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, nemá takové pochybení krajského soudu vliv na celkovou správnost jeho rozsudku. Je totiž třeba konstatovat, že krajský soud námitky stěžovatelky týkající se tvrzení neplatnosti zahajovacího a prováděcího nařízení věcně vypořádal v odůvodnění svého rozsudku, avšak tyto námitky neshledal důvodnými. Krajský soud rovněž v této věci nelze považovat za soud poslední instance, který by v případě pochybností o výkladu či platnosti unijních předpisů měl povinnost předložit věc s předběžnou otázkou Soudnímu dvoru a z povahy věci je tedy ze strany krajského soudu vyloučena možnost porušení práva na spravedlivý proces v důsledku nepředložení předběžné otázky ve smyslu příslušné judikatury Ústavního soudu, jak dovozuje stěžovatelka. Je však třeba zdůraznit, že z odůvodnění krajského soudu nevyplývá, že by tento měl jakoukoli pochybnost o platnosti nebo způsobu výkladu příslušných unijních nařízení.

[42] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že neshledal potřebu předložit Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, což by nepochybně bylo povinností Nejvyššího správního soudu, pokud by měl pochybnost ohledně výkladu či platnosti aplikovaných předpisů práva EU, a to i přesto, že takový postup stěžovatelka navrhovala. Výjimky z povinnosti zahájit řízení o předběžné otázce byly stanoveny Soudním dvorem v případě CILFIT (viz rozsudek Soudního dvora ES ze dne 6. 10. 1982, *Srl. CILFIT a Lanificio di Tabardo SpA v. Ministerstvo zdravotnictví*, 283/81, Recueil s. 3415, body 10 - 20) takto: 1/ pokud otázka platnosti či interpretace práva EU není relevantní pro řešení daného případu, 2/ pokud existuje ustálená judikatura Soudního dvora k dané otázce anebo rozsudek

pokračování

Soudního dvora týkající se v zásadě identické otázky (tzv. *acte éclairé*), 3/ pokud výklad a správná aplikace práva EU jsou naprosto zjevné (tzv. *acte clair*), což musí být konstatováno na základě porovnání jednotlivých jazykových verzí textu, za předpokladu použití terminologie a právních pojmů unijního práva, se zřetelem k odlišnostem interpretace evropského práva a za podmínky ujištění, že provedený výklad je stejně zjevný ostatním soudům členských států a Soudnímu dvoru (k výjimkám podrobněji viz Bobek, M., Komárek, J., Passer J. M., Gillis, M. *Předběžná otázka v komunitárním právu*, Praha: Linde, 2005, s. 222-231). V nyní řešené věci má Nejvyšší správní soud za to, že byla naplněna třetí výše uvedená podmínka, tj. výklad předpisů EU je naprosto jasný a neproblematický. Jak bylo totiž shora konstatováno, námitky stěžovatelky týkající se údajných výkladových nejasností ohledně aplikace příslušných nařízení, respektive jejich neplatnosti, jsou zjevně nedůvodné, respektive účelové a k jejich posouzení nebylo třeba předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru.

III.g) Ostatní námitky

[43] Co se týče námitky porušení ochrany legitimního očekávání v důsledku odchýlného postupu celních orgánů ve srovnání s rozhodnutím Celního úřadu Hodonín o vrácení vyměřeného cla ze dne 9. 5. 2011, č. j. 4475-5/2011-026100-021, zde Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že toto namítané rozhodnutí bylo vydáno ještě před vydáním a nabytím platnosti prováděcího nařízení (vydáno dne 18. 7. 2011, nabylo platnosti 27. 7. 2011). Již pouze z tohoto důvodu nemohlo rozhodnutí Celního úřadu Hodonín založit jakékoli legitimní očekávání ohledně aplikace prováděcího nařízení, které v té době nebylo ani vydáno.

[44] Závěrem se Nejvyšší správní soud zabýval i kasační námitkou týkající se údajné tvrdosti, nespravedlnosti a nepřiměřenosti postupu celních orgánů, který má v důsledku na stěžovatelku a její podnikatelskou činnost likvidační účinek a nezohlednění zásady *in dubio mitius*. K tomu zdejší soud musí podotknout, že celní orgány jednaly striktně v souladu s relevantními právními předpisy a že celním orgánům tyto předpisy nesvěřují žádné uvážení, které by jim umožňovalo postupovat v předmětné věci vůči stěžovatelce benevolentněji. Jakkoli může být zásah do podnikatelské činnosti stěžovatelky velmi citelný, nelze odhlédnout od toho, že v případě neaplikování antidumpingových opatření by byla naopak zásadním způsobem ohrožena další existence tuzemských výrobců předmětného zboží, jejichž ochrana před nekalou konkurencí čínských producentů byla důvodem pro přijetí původních antidumpingových opatření základním nařízením a rozšířených prováděcí nařízením v důsledku zjištění o masovém a systematickém obcházení těchto opatření prostřednictvím překládky zboží v Malajsii. Jak bylo již výše uvedeno, stěžovatelka byla před dovozem předmětného zboží jasně informována o probíhající šetření a o možnosti rozšíření antidumpingového cla na zboží dovezené z Malajsie v mezidobí od nabytí platnosti zahajovacího nařízení do ukončení šetření. Pokud v takové situaci stěžovatelka dovážela inkriminované zboží, aniž by se příslušnými prostředky (např. smluvně) zajistila (tzv. indemnifikace) pro případ, že na zboží bude uvaleno dodatečné clo, pak nelze než konstatovat, že jednala výlučně na vlastní podnikatelské riziko. Na tomto závěru nic nemění ani argumentace stěžovatelky, že se v minulosti v důsledku nemožnosti konkurovat vlastní výrobou levným dovozům spojovacího materiálu z Číny přeorientovala na import tohoto zboží a utlumila vlastní výrobu. Tyto argumenty jsou irelevantní a mimoto potvrzují věcnou správnost postupu evropských orgánů, které uvalily antidumpingové clo na tyto výrobky dovážené z Číny, včetně zboží zasílaného malajskými prostředníky.

[45] Co se týče stěžovatelkou namítané zásady *in dubio mitius*, která měla být rozhodnutími celních orgánů a krajského soudu porušena, Nejvyšší správní soud uvádí, že předpokladem pro aplikaci této zásady je existence dvou rovnocenných interpretačních variant, z nichž je třeba volit tu, která méně zasahuje do práv jednotlivce (srov. náleží Ústavního soudu sp. zn. I.ÚS 1611/07 ze dne 2. 12. 2008). V nyní řešené věci však, jak bylo výše uvedeno, taková

situace nenastala. Výklad zahajovacího a prováděcího nařízení, jehož se stěžovatelka domáhá, však není přijatelnou výkladovou alternativou. Naopak stěžovatelkou předestřený výklad neobstojí ani z hlediska gramatického výkladu, ani (a to především) z hlediska výkladu teleologického. Pro akceptování takového excesivního výkladu navíc není žádný důvod, neboť v jeho důsledku by stěžovatelka pouze získala neoprávněnou výhodu na trhu, neboť ostatní podnikatelé dovážející výrobky za srovnatelných podmínek by byli povinni dodatečné clo zaplatit.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[46] Zbývá tedy závěrem konstatovat, že žádná ze stěžovatelkou uplatněných kasačních námitek nebyla shledána důvodnou.

[47] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla shledána nedůvodnou, Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítnout.

[48] O nákladech pak Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, stěžovatelka pak úspěch ve věci neměla. Proto žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu